

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Popiežius Pranciškus:

*Rugsėjo pirmoji – Pasaulinė maldos už rūpinimąsi
kūrinių diena*

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Jūs visi esate šviesos vaikai, dienos vaikai

Rugsėjo pirmąją ne tik gamta pasi-puošia rudens gėlėmis, bet ir sugūžė-jusių į mokyklas moksleivių rankos. Žvelgiant į švytinčius, laimingus vaiku bei jaunuolių veidus taip ir norisi prabilti apaštalo Pauliaus žodžiais: „<...> jūs visi esate šviesos vaikai, dienos vaikai“ (1 Tes 5, 5), nes esate pašaukti gyventi nepaprastą gyvenimą, kurį kiekvienam iš jūsų padovanojo Dievas. Vyskupas Kęstutis Kėvalas Lietuvos jaunimo diense Alytuje kalbėjo: „Kiekvienas esame apdovanotas neįkainojamam per-lu – gyvenimu, gavome tokias dovanas, kaip: meilę, tikėjimą, ištvermę, drąsą, ištikimybę, ramybę, viltį, kurias net galime nusinešti į dangų.“

Taip pat kiekvienas esame gavę įvairiausių talentų, kuriuos privalome auginti, puoselėti, aktyviai naudoti kitų labui ir kurti bendrąjį gerį. Ta proga norėčiau priminti Jėzaus žodžius apie talentus iš Mato Evangelijos. Ten rašo-ma, kad vienas šeimnininkas, „iškeliaudamas į svetimą šalį, pasišaukė tarnus ir pavedė jiems savo turtą. Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, trečiam vieną – kiekvienam pagal jo gabumus – ir iškeliavo“ (Mt 25,14–15). Tas, kuris gavo penkis talentus, pelno dar penkis, kuris gavo du, pelno dar du, o trečiasis gautąjį talentą paslėpė žemėje. (Kad galėtumėte įsivaizduoti, kokiais didžiuliais turtais buvo apdovanoti tarnai, įdomumo dėlei reikia pasakyti, kad tų laikų penki talentai – kaip trys milijonai eurų šian-dien.) „Praslinkus nemaža laiko, anų tarnų šeimnininkas grįžo ir pradėjo daryti su jais apyskaitą“ (Mt 25,19). Pirmieji susilaukė šeimnininko pagyrimo: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeim-ninko džiaugsmą“ (Mt 25, 21). Trečiasis susilaukė pasmerkimo: „Blogasis tarne, tinginy!“ <...> Tau reikėjo leisti mano pinigų į apyvartą, ir sugrįžęs aš būčiau juos gavęs su palūkanomis“ (Mt 25, 26). Šeimnininkas liepė netikusį tarną išmesti į tamsybes.

Manau, tai labai pamokanti istorija, ypač pradėdant naujuosius mokslo metus. Ne vienas mokytojas išgirsta iš ugdytinio lūpų: „Aš esu negabus, man šis dalykas nesiseka, todėl nieko negaliu padaryti, esu beviltiškas!“ Ar nebijote įžeisti Tą, kurio dėka gavote talentus

pagal savo galimybes? Vėlgi vyskupas Kęstutis minėjo, kad savęs žeminimas yra nuodėmė, nes taip įžeidžiame Dievą. Tad, mieli jaunieji bičiuliai, ar kada nors per išpažintį esate pasisakę: „Aš save žeminu, nes neįvertinu savo galimybių“? Turbūt visi esate pakrikštyti, priėmę Pirmąją Komuniją, netgi kai kurie Sutvir-tinimo sakramentą, o kas iš jūsų atliko iš-pažintį prieš pradėdami atsakingą darbą? Siūlau tai padaryti! Patikėkite, tai padeda susikaupti, atgauti pusiausvyrą, vidinę harmoniją, nusiteikti darbui ir minčiai: „Aš noriu, aš galiu, aš turiu lavinti savo talentus, gebėjimus“.

Nuo rugsėjo jūs pradėdate krauti kasdienos pastangų ir žinių aruodą. Koks jis bus, kaip jį sukrausite – viskas priklausys nuo jūsų norų, pasiryžimų ir ištvermės. Tad linkiu jums, kad viskas, ką darysite, būtų brangu, sava, teiktų džiaugsmą bei viltį. Kviečiu kiekvieną giliau pažvelgti į savo širdį, nuoširdžiai pamąstyti, kokiais talentais esate apdo-vanoti, ar įdedate daug pastangų, ar viską darote, kad, kaip tie uolūs tarnai, galėtumėte įsigyti dvigubai daugiau talentų nei gavote iš Dievo? Jei iki šiol buvote tingūs, vangiai prisivertėte dirbti ar jus nuolat kamavo baimė, kad esate negabūs, mokytojų nemylimi, pasiryžkite nugalėti šį klaidingą savo mąstymą ir pasisakyti sau: „Aš esu Asmuo, vienas vienintelis toks, kokį sukūrė Dievas. Atsidėkodamas privalau dėti visas pastangas, kad Jam patikčiau.“ Visada prisiminkite, kad visų pradžių pradžia yra iš Dievo ir viskas yra Jo valioje. Kuo dažniau ateisite pas Jį, tuo labiau suprasite Jo paruoštą planą, individualų kiekvienam šioje žemėje.

Birželio mėn. popiežius Pranciškąs paskelbė antrąją savo encikliką „Laudato Si“ apie rūpinimąsi kūriniu, kuriai iškilęs pavojus

„Bažnyčios žinios“ paskelbė pirmąją į lietuvių kalbą išverstos enciklikos „Laudato Si“ dalį. Neilgai trukus ji bus išleista knygelės formatu ir platinama katalikiškuose knygynuose, o iki tol kviečiame paskaityti popiežiaus Pranciškaus parengtos enciklikos ištrauką.

1. „Laudato si“, mi' Signore – Būk pagarbintas, mano Viešpatie!“ – giedojo šventasis Pranciškus Asyžietis. Šioje gražioje giesmėje jis primena, kad mūsų bendrieji namai taip pat yra tartum sesuo, su kuria dalijamės savo egzistencija, ir lyg graži, mus apkabinti motina: „Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per sesę Žemę, mūsų motiną, kuri maitina, valdo, brandina įvairius vaisius, gėles spalvingas ir žolę“.

2. Ta sesuo dabar protestuoja dėl žalų, kurią jai darome neatsakingai naudodamiesi bei piktnaudžiaudami jai Dievo duotomis gėrybėmis. Užaugome manydami, jog esame jos savininkai ir šeimūninkai, turintys teisę ją plėsti. Smurtas, glūdinantis nuodėmės sužeistoje žmogaus širdyje, pasireiškia ir ligos simptomais, regimais dirvoje, vandenyje, ore ir visose gyvose būtybėse. Todėl engiama ir niokojama žemė, iš vargšų labiausiai apneigta bei trypiama, „iki šiol tebedūsauja ir tebesikankina“ (Rom 8, 22). Užmiršome, kad ir mes patys esame žemė (plg. Pr 2, 7). Planetos elementai sudaro mūsų pačių kūnus, jos oru kvėpuojame, o jos vanduo teikia mums gyvastį ir mus atgaivina.

Nesame abejingi niekam, kas priklauso šiam pasauliui

3. Daugiau nei prieš penkiasdešimt metų, kai pasaulis svyravo ties branduolinės krizės riba, šventasis popiežius Jonas XXIII parašė encikliką, kurioje ne tik atmetė karą, bet ir pasiūlė taiką. Savo žinią Pacem in terris jis adresavo visam „katalikiškajam pasauliui“, tačiau pridūrė: „ir visiems geros valios žmonėms“. Didėjančios pasaulinės žalos aplinkai akivaizdoje norėčiau kreiptis į kiekvieną šioje planetoje gyvenantį žmogų. Savo paraginime Evangelijos gaudium kreipiausi į visus Bažnyčios narius trokšdamas paskatinti tebesitęsiantį misionieriško atsinaujinimo vyksmą. Šioje enciklikoje į dialogą dėl mūsų bendrųjų namų ketinu įsitraukti su visais.

4. Praslinkus aštuoneriems metams po Pacem in terris, 1971-aisiais, palaimintasis popiežius Paulius VI ekologinę problematiką apibūdino kaip krizę, kuri yra nekontroliuojamos žmogaus veiklos „dramatiškas padarinys“. „Beatodairiškai išnaudodamas gamtą, jis kelia grėsmę ją sunaikinti ir pats tapti šio sunaikinimo auka“. Taip pat ir kreipdamasis į Jungtinių Tautų maisto ir žemės ūkio organizaciją, popiežius kalbėjo apie „tikros ekologinės katastrofos kaip pramoninės civilizacijos padarinio“ galimybę, pabrėždamas „neatidėliotiną būtinybę žmonijai radikaliai keisti savo elgesį“, nes „ypatinga mokslo pažanga, įstabiausi technikos laimėjimai,

didžiausias ekonomikos augimas, jei nebus lydimi autentiškos socialinės bei moralinės pažangos, galiausiai atsigręš prieš žmogų“.

5. Jonas Paulius II irgi vis daugiau dėmesio skyrė šiai temai. Savo pirmojoje enciklikoje jis sako, kad žmogus, regis, „nesupranta jokios kitos savo gamtinės aplinkos reikšmės, kaip tik tą, kuri tinka jo tiesioginiam naudojimui ir vartojimui“. Vėliau jis kvietė į pasaulinį ekologinį atsivertimą. Tačiau sykiu pabrėžė, jog per menkai išpareigojama „autentiškos žmogaus ekologijos moralinių sąlygų apsaugai“. Žmogaus aplinkos griovimas yra labai rimtas dalykas ne tik dėl to, kad Dievas patikėjo pasaulį žmogui, bet ir dėl to, jog ir pati žmogaus gyvybė yra dovana, gintina nuo įvairialypio naikinimo. Bet kuris siekis geriau rūpintis pasauliu reikalauja iš pagrindų keisti „gyvenseną, gamybos ir vartojimo būdus, įsitvirtinusias valdžios struktūras, šiandien valdančias visuomenę“. Autentiškas žmogaus vystymasis yra moralinio pobūdžio ir suponuoja visišką pagarbą žmogaus asmeniui, tačiau sykiu turi rūpintis gamtos pasauliu ir „atsižvelgti į visų būtybių prigimtį bei jų abipusią sąryšį tvarkingoje sistemoje“. Todėl žmogaus gebėjimas keisti tikrovę privalo plėtotis remdamasis svokimu, kad visa pirmiausia dovanota Dievo.

6. Mano pirmtakas Benediktas XVI atnaujino raginimą „pašalinti sutrikusio pasaulinės ekonomikos veikimo struktūrinės priežastis ir pakoreguoti augimo modelius, regis, negebančius garantuoti pagarbos aplinkai“. Jis priminė, kad pasaulio nevalia analizuoti izoliavus kokį nors vieną iš jo aspektų, nes „gamtos knyga yra viena ir nedalijama“, apima aplinką, gyvenimą, lytiškumą, šeimą, socialinius ryšius ir kitus aspektus. Todėl „gamtai daroma žala artimai susijusi su kultūra, formuojančia žmonių sugyvenimą“. Popiežius Benediktas čia siūlo pripažinti, kad gamtos aplinka yra kupina žaizdų, padarytų mūsų neatsakingo elgesio. Ne be žaizdų yra ir socialinė aplinka. Tačiau visos tos žaizdos padarytos iš esmės vieno ir to paties blogio, tai yra minties, jog nėra nediskutuotinų tiesų, kuriomis vadovautusi mūsų gyvenimas, ir todėl žmogaus laisvė neribota. Užmirštama, kad „žmogus nėra vien save kuriantis laisvė. Žmogus savęs nesukuria. Jis yra dvasia ir valia, tačiau priklauso ir gamtai“. Sklidinas tėviško rūpinimosi, jis kvietė mus pripažinti, jog kūriniu žalojama tada, „kai mes esame aukščiausioji instancija, kai viskas yra tikrai mūsų nuosavybė ir skirta mums vieniems vartoti. O kūriniu eikvoti pradama tada, kai nepripažįstame jokios aukštesnės instancijos, bet matome tiktai save“.

7. Tokios popiežių ištartos atspindi nesuskaičiuojamų mokslininkų, filosofų, teologų ir organizacijų, šiose srityse praturtusių Bažnyčios mintį, apmąstymus.

Tačiau neturime iš akių išleisti ir to, kad už Katalikų Bažnyčios ribų kitos Bažnyčios – taip pat ir kitos religijos – irgi išreiškė gilų susirūpinimą bei išplėtojo vertingų apmąstymų mums visiems rūpimais klausimais. Kaip vieną ypač reikšmingą pavyzdį norėčiau glaustai paminėti brangaus ekumeninio patriarcho Baltramiejaus, su kuriuo dalijamės visiškos bažnytinės bendrystės viltimi, indėlių.

8. Patriarchas Baltramiejus pirmiausia pabrėžė būtinybę kiekvienam gailėtis dėl būdo, kuriuo jis kenkia planetai, mat „kadangi visi darome nedidelę ekologinę žalą“, esame pašaukti pripažinti, „kad daugiau ar mažiau prisidedame prie aplinkos darymo ir griovimo“. Šitai jis nekart tvirtai ir įtaigiai pareiškė ragindamas mus pripažinti savo nuodėmes kūriniui: „Tai, kad žmonės naikina Dievo kūrinių biologinę įvairovę; kad kenkia žemei prisidedami prie klimato kaitos, atimdami iš žemės natūralias girias ar naikindami jos drėgnąsias zonas; kad teršia vandenį, dirvą, orą, – visa tai yra nuodėmė“. Mat „nusikaltimas gamtai yra nusikaltimas mums ir nuodėmė Dievui“.

9. Sykiu Baltramiejus atkreipė dėmesį į ekologinių problemų etines ir dvasines šaknis, akinkančias mus ieškoti sprendimų ne tik technikos srityje, bet ir žmogaus keitimosi lygmeniu, nes kitaip apsiribosime vien simptomais. Jis pasiūlė pereiti nuo vartojimo prie aukos, nuo godumo prie dosnumo, nuo eikvojimo prie gebėjimo dalytis, prie askezės, „kuri reiškia mokytis duoti, o ne tiesiog atsižadėti. Tai – meilės būdas laipsniškai pereiti nuo to, ko noriu, prie to, ko reikia Dievo pasauliui. Tai – išsilaisvinimas iš baimės, godumo ir priklausomybės“. Mes, krikščionys, be to, esame pašaukti „laikyti pasaulį bendrystės sakramentu, būdu dalytis su Dievu ir artimų pasauliniu mastu. Mūsų kukliu įsitikinimu, tai, kas dieviška ir kas žmogiška, susitinka menkiausiose Dievo kūrinių besiūlio drabužio smulkmense, net mažiausiose mūsų planetos dulkelėse“.

Šventasis Pranciškus Asyžietis

10. Nenorėčiau toliau plėtoti šios enciklikos nepateikdamas gražaus ir motyvuojančio pavyzdžio. Jo vardą kaip gairę bei įkvėpimą pasirinkau tą akimirką, kai buvau išrinktas Romos vyskupu. Manau, kad Pranciškąs yra tobulas rūpinimosi tuo, kas silpna, ir džiugiai bei autentiškai įgyvendinamos integracijos ekologijos pavyzdys. Jis yra visų ekologijos srities tyrinėtojų bei darbuotojų šventasis globėjas, taip pat mylimas gausybės nekrikščionių. Jis rodė ypatingą dėmesį Dievo kūriniui, taip pat didžiausiems vargšams bei paliktiesiems likimo valiai. Mylėjo ir buvo mylimas už savo džiaugsmą, dosnų atsidavimą, visa aprėpiančią širdį. Buvo mistikas ir piligrimas, gyvenęs paprastai ir įstabiai darniai su Dievu, kitais, gamta ir savimi pačiu. Galiausiai jis mums liudija,

kokie neperskiriami yra tokie dalykai, kaip rūpinimasis gamta, teisingumas vargšams, išpareigojimas visuomenei ir vidinė ramybė.

11. Jo liudijimas taip pat rodo, kad integralioji ekologija reikalauja atvirumo kategorijoms, pranokstančioms tikslųjų mokslų ar biologijos kalbą ir susijusiomis su žmogaus esme. Kaip mums nutinka, kai ką nors įsimylime, lygiai taip ir Pranciškus kaskart, kai žvelgdavo į saulę, mėnulį, mažiausius gyvūnus, pratrūkdavo giedoti į Dievo šlovinimą įtraukdamas ir kitus

kūrinius. Jis bendravo su visa kūrinija ir pamokslavo net gelėms, kviesdamas jas „šlovinti ir mylėti Viešpatį, tarsi jos būtų apdovanotos protu“. Jo reakcija pranoko intelektualinį įvertinimą ar ekonominį skaičiavimą, nes kiekvieną kūrinį jis laikė seserimi, meilės saitais sujungta su juo. Todėl Pranciškus jautėsi pašauktas rūpintis viskuo, kas egzistuoja. Jo mokinys šventasis Bonaventūras pasakojo, kad jis, „laikydamas, jog visų dalykų kilmė yra bendra, jautė dar didesnę pagarbą ir kūrinius, net visiškai mažus, vadindavo broliu

ar seserimi“. Tokio įsitikinimo nevalia nurašyti kaip iracionalaus romantizmo, nes jis daro poveikį mūsų pasirinkimams, kurie turi įtakos mūsų elgesiui. Jei prie gamtos ir aplinkos artinimės be atvirumo nuostabai, jei santykiuodami su pasauliu nešnekėsime brolystės ir grožio kalba, mūsų nuostatos nesiskirs nuo šeiminingo, vartotojo ar vien gamtinių išteklių naudotojo, negebančio apriboti savo tiesioginių interesų, nuostatų. Priešingai, jei jausimės artimai susiję su viskuo, kas egzistuoja, spontaniškai reikšis nuosaikumas ir rūpinimasis. Šventojo Pranciškaus neturtas ir paprastumas buvo ne vien išorinis asketizmas, bet ir kai kas radikaliau – atsisakymas paversti tikrovę tik naudotinu bei valdytinu objektu.

12. Kita vertus, šventasis Pranciškus, būdamas ištikimas Raštui, siūlo pripažinti gamtą esant nuostabia knyga, kurioje Dievas mums kalba bei perteikia kažkiek savo gražumo ir gerumo: „Iš kūrinių didingumo ir grožio panašiai suvokiamas ir jų Kūrėjas“ (Išm 13, 5) ir: „... jo amžinoji galybė ir dievytė – nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiamos protu iš jo kūrinių“ (Rom 1, 20). Todėl jis reikalavo vienuolyno sode vieną dalį visada palikti nedirbama, kad tenai augtų laukinės gelės ir tie, kurie jomis žavėtusi, galėtų kelti mintis į Dievą, tokio grožio Kūrėją. Pasaulis yra daugiau nei spręstina problema, jis yra džiaugsmingas slėpinys, kurį kontempliuojame linksmi ir šlovindami.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Į lagerį! Teismo nuosprendis – treji metai laisvės atėmimo, bausmę atliekanti bendro režimo lageryje. Ir proga nuolankumui: lageryje kartu su kriminaliniais nusikaltėliais – ir sunku, ir negarbinga. Po teismo mane grąžino į Šiaulių kalėjimą. Pagal teismo sprendimą bausmę turėjau atlikti Lietuvoje, Panevėžio moterų bendrojo režimo lageryje. Ten jau buvo dvi Šventosios Šeimynos kongregacijos seserys, teistos už Lietuvos Katalikų Kronikos dauginimą ir platinimą. Jos žinojo apie mano nuteisimą ir manęs jau laukė, taupydamas sutiktuvėms kuklius lagerio „gardumynus“. Tačiau saugumiečių akys akylos, ausys ausylos: visa tai sužinoję jie sunerimo, kad aš, atvykusi į lagerį ir palaikoma seserų bendraminčių, neiškrėsčiau ko nors „baisaus“. Buvau nustebinta, kai kartą paklaususi, kada gi pagaliau išveš mane iš kalėjimo į lagerį, išgirdau atsakymą, kad reikia mano bylą išvesti į rusų kalbą, nes man teks etapu vykti į Uralą, Nižnij Tagilo lagerį.

Suspaudė širdį. Vykti etapu! Kam neteko paragauti sovietinio etapo džiaugsmų, tas niekuomet nesupras, ką reiškia „stolypino“ (belanguose) vagonuose, dažnai sausakimšuose, keletą parų kratytis iki artimiausio kalėjimo, o ten vėl laukti, kada „iškilmingai“ su šunų palyda busi pakviestas tolimesnei kelionei. Maistas etapo metu – duona ir keletas sūrių žuve-

lių, vanduo paliktas sargybinių malonei. Porą kartų per parą sargybinis palydi tave į tualetą ir per kumščio didumo „akį“ stebi, ką tu ten veiki. Nereti ir sargybinių smurto atvejai, o dar bendrakeleiviai – kriminalistai, iš kurių visko galima tikėtis. Jų „malone“ į lagerį gali patekti tikra to žodžio prasme „plikas kaip tilvikas“ ir ne su vienu gumbu savo išsekusiame kūne. Pridėk dar nuolatinę daugiaaukščių keiksmų „muziką“ ir susidarysi šokių tokį sovietinio kriminalinio etapo vaizdą. Gražu, tiesa?

Etapas – kažkas panašaus į izraelitų kelionę per dykumą. Tai ne pats trumpiausias tiesioginis maršrutas į lagerį: jis priklausydavo nuo tolimųjų traukinių eismo galimybių prikabininti „stolypino“ vagoną bei patempti jį norimo lagerio kryptimi, dažnai net ir aplinkiniu keliu. Kai kelionė būdavo jau nepakeliui, „stolypino“ vagoną atkabindavo ir kalinius veždavo į kalėjimą, jeigu toks būdavo, jei ne, kaliniai likdavo vagonė laukti kito palankesnio traukinio. Kartais tekdavo kelias paras pratūnoti vagonė, o žiemą toks atkabintas nuo traukinio „stolypinas“ tapdavo tikru šaldytuvu. Kaliniai – ne šventieji, o sargybiniai – ne Mozė, kuris murmančius izraelitus visada savo malda ir užtarimu gelbėdavo iš kebliausių situacijų. Kur išlieti savo apmaudą uždaramė „stolypino“ narve? Visada atsiranda

koks nors nieko dėtas atpirkimo ožys – ir vargas jam!

Mano dokumentų ruošimas etapui tęsėsi porą mėnesių. Vėl etapu keliavau į Vilnių, Lukiškių kalėjimą. Pagaliau, jei atmintis neapvilia, vasario pabaigoje šunų lojimas paskelbė pasiruošimą etapui. Kameroje spėliojama, ką dabar pakvies, tvyro laukimo įtampa. Išgirstu savo pavardę. Imu menkutį ryšulėlį į rankas, atsisveikinu su kameros bendravargėmis ir išeinu. Kol paruosia kalinių mašiną, pirmiausia patalpina į vadinamąjį bokšą – ankštą būdą vienam, o kartais dviem kaliniams. Aš ten jau buvau, kai atvedė kitą kalinį. Man užprotestavus, kad jokiū būdu neliksiu viename bokse su vyru, atlydėjęs kareivis tvirtino, kad tai moteris. Žiūriu, ir savo akimis nenoriu tikėti: nejaugi tai moteris? Abi pasijuto me nejaukiai. Uždarytos viename narve, pratūnojome apie porą valandų, kol buvo paduota kalinių mašina. Lydimi uoliai vykdančių savo pareigą lojančių šunų, vargais negalais įsiropštėme į ilgakojams vyrams pritaikytą mašiną, nuvežusią į traukinių stotį. Vėlus vakaras, tamsu. Etapus paprastai ruošdavo vėlai vakare arba naktį. Juodi darbai bijo šviesos. Stotyje mūsų laukė traukinio gale prikabinatas „stolypinas“, aklas ir piktas. Čia šunys atsisveikindami dar kartą mus aplojo. Sudie, Tėvyne Lietuva!

Dvasiniai skaitiniai
Adolfa Daukšienė

Sielos paslaptis: Romantiškai mylima (9)

Moteris tampa graži žinodama, kad yra mylima. Tikrąjį moters grožį išlaisvina ir pažadina meilės galia. Todėl moterys ilgisi romantiškos meilės, nes tik dėl meilės jų širdys tampa gyvos. Tačiau jos nežino, kad tam nereikia laukti vyriškio... Dievas trokšta tai pats atnešti į jų gyvenimą: „Aš ją viliosiu, išvesiu į dykumą ir paguosiu ją“ (Oz 2, 14). Žinodamas kiekvieną mintį ir ketinimą, matydamas visas nesėkmes ir nuodėmes, Dievas vis tiek myli mus. Tikriausias dalykas, kurį Dievo širdis jaučia tavo širdžiai, yra ne nusivylimas ar nepritarimas, o gili, liepsninga ir aistringa meilė. Pagaliau tam tu ir sukurta.

Evangelijose Jėzus save vadina „jau-nikiu“. Tai reiškia sužadėtinį, mylimąjį. Tai pati intymiausia iš metaforų, Jėzaus pasirinktą apibūdinti savo meilei ir il-

gesiui mums ir santykiams, į kuriuos Jis mus kviečia. Šv. Rašte yra daug metaforų, apibūdinančių mūsų santykį su Dievu, ir jos auga: molis – puodžius, avys – pie-muo, šeimininkas – tarnas, tėvas – sūnus, pagaliau mylimasis. Dievas tave vilioja nuo pat mažens ir puola. Priešas taip pat.

Tavo gyvenimo istorija yra ilgo ir aistringą tavo širdies siekimo istorija. Ir gėlės pievose, ir vešlūs sodai, ir šiltas vėjas, ir vasaros lietus, ir puiki knyga ar graži muzika – visa tai tavo mylimojo šnabzdėsiai, žinutės, atsiųstos pažadinti širdies ilgesį. Jis žino, kas tau užima kvapą, kas priverčia greičiau plakti širdį. Štai einu vieną žiemos dieną – gražiai sninga ir pusto. Pakelėje pamatau gojelį pušų, taip storai apsnigtų, kad nelikę nė taškelio žalumos. Sustoju, netenku amo,

grožiuosi. Koks tu nuostabus, Viešpatie! Tu mane MYYYYLI! Intymiai, asmeniškai, visiškai! Jis ir tau parengęs daugybę dovanų.

Ko Dievas nori iš tavęs? Jis nori to paties, ko ir tu, – būti mylimas. Nori artimumo su tavimi. Esame girdėję, kad kiekvieno žmogaus širdyje yra vieta, kurią tik vienas Dievas gali užpildyti. Taip pat ir Dievo širdyje yra vieta, kurią gali užpildyti tik tu. Tai bent! Jis ilgisi tavęs! Jis nori įlieti savo meilę į tavo širdį ir trokšta, kad ir tu savąją įlietum į Jo (Oz 2, 6–7; 16–19). Dievo meilės mums nereikia užsikariauti, užsitarnauti, nereikia bijoti jos prarasti. Ji duota. Ją mums davė Jis. Tu esi sukurta romantiškai meilei ir vieninteli, galintis ją teikti nuolat ir giliai, yra Jėzus. Atiduok savo širdį Jam!

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija

Baigiamasis vasaros koncertas bazilikos terasoje

Sulaukęs didelio kauniečių ir miesto svečių susidomėjimo bei simpatijų, rugpjūčio 16 d., sekmadienį, baigėsi koncertų ciklas „Vasaros koncertai Prisikėlimo bazilikos terasoje“.

Sveikindamas susirinkusius Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius pasidžiaugė galimybe organizuoti vasaros koncertus, nes kaskart didėjantis koncertų populiarumas rodo jų reikalingumą. Jau antrą vasarą šioje terasoje tarp profesionalaus meno atlikėjų ir klausytojų vyksta mainai, duodantys abipusę naudą. Menas turtina žmogų, pakylėja virš kasdienybės, o svarbiausia – jungia žmones.

Baigiamajame koncerte, nuostabiame besibaigiančios dienos fone gražiai

susipynė dainuojamoji poezija ir klasikinė muzika. Klausytojų širdis virpino Kauno valstybinio muzikinio teatro solisto Andriaus Apšegos atliekamos V. Kernagio dainos, o lyrinę nuotaiką keitė neribotų galimybių instrumentas – akordeonas ir smuikas. Nuostabus duetas – vienas tituluočiausių tarptautinių konkursų nugalėtojas, akordeono virtuozas Laimonas Salijus bei respublikinių ir

tarptautinių konkursų laureatė, smuikininė Milda Kazakevičiūtė. Atlikdami pasaulio klasikų melodijas atlikėjai priverstė pamiršti liūdesį dėl besibaigiančios vasaros. „Paskutinį sekmadienį“ atliko ne tik atlikėjų trio, bet ir visi susirinkusieji nenusimindami, kad koncertų ciklas baigėsi, bet džiaugdamiesi, kad jis buvo ir su viltimi, kad užgimusi draugystė nesibaigs.

Kristaus Prisikėlimo parapijoje – naujas vikaras kun. mgr. Linas Šipavičius

Rugpjūčio 11 d. Kauno arkivyskupo metropolito Liongino Virbalo SJ dekretu kun. Linas Šipavičius paskirtas Kristaus Prisikėlimo parapijos vikaru su teise laiminti santuokas.

Gerbiamas vikare, kun. mgr. Linai, telaimina visus Jūsų darbus Dievas, tepadedu Jo Sūnus Jėzus Kristus ir tegloboja Švč. Mergelė Marija!

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis